

וְרָזָא דְמִלָּה, (ויקרא יד) פְּגַנַע נִרְאָה לִי בְּפִית, הֵינְנו דָּם טָמֵא דְנִדְּהָ. וּמָה הָתָם וְהַסְגִירוּ הִכְהִין שְׁבַעַת יָמִים. אֹרֶף הָכִי (ויקרא טו) שְׁבַעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ. זָכָאִין אֵינוֹן אַבְרָיִם דְּמִתְקַדְּשֵׁי בְּשַׁעַת תְּשֻׁמִּישׁ, דְּאֵינוֹן עֲצֵי הָעוֹלָה, דְּאֶחֱדָן בְּהוֹן אֲשֵׁין קַדִּישֵׁין, שֵׁם יְהוָה דְּאֶחֱדִיד בְּאֲשֵׁין דְּלֵהוֹן. וּבְגִין דָּא (ישעיה כד) בְּאוּרִים כְּבָדוּ יִי עַל בֶּן כְּבָשִׁי דְרַחֲמָנָא, הֵינְנו אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבִקְרָא וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנַי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבִים.

שְׁלִימוּ דְקָרָא, וְעֵשִׂירִית הָאֵיפָה סֵלַת. זָכָאִה אִיהוּ מָאן דְּאֶנְגִיד מְמוּחִיָּה, טַפָּה סֵלַת נִקְיָה בְּלֵא פְסוּלַת. וְאִיהִי רְמִיזָא בְּאֵת י' מִן אֲדֻנִי, כְּלִילָא בְּעֵשֶׂר סְפִירָאן. דְּאִיהִי בְּלוּלָה בְּשִׁמּוֹן פְּתִית רְבִיעִית הֵהִין. וְאִיהִי בְּלוּלָה, בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנָה, בְּתַלְמוּד, בְּקַבְלָה.

יְחֻזְקָאֵל בְּד חָמָא שְׂכִינְתָא מְגוּ קְלִיפִין, חֲזָא עֲמָה עֵשֶׂר סְפִירָאן. בְּלֵא פְרוּדָא כָּלֵל. וְאֵלִין אֵינוֹן מוּחָא, מְלָגוּ, כְּלָהוּ חֲזָא לוֹן מְגוּ נְהַר כְּבָר דְּלִתְתָא, אִיהִי (תהלים סח) רֶכֶב אֱלֹהִים רְבוּתִים, כָּל רְבוּא עֵשֶׂר אֲלִפִין, רְבוּתִים כ' אֲלֶף, אֵפִיק תְּרֵי שְׂאֵינָן, אֲשֶׁתְּאָרוּ תִמְנִי סוּר, בְּחוּשְׁבֹן ח"י עֲלָמִין. דְּכָלִיל עֵשֶׂר סְפִירָאן, דְּאֶתְלַבֵּשׁ בְּט"ט מִן מְטַטְרוּן. ט"ט מִן טַטְפַת, וְאֶתְמַר בֵּיה (דברים ו) וְהָיוּ לְטַטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ. מָאן עֵינֶיךָ. אֵלִין לְעִילָא, דְּאֶתְמַר בְּהוּ (יחזקאל א) נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים. מָאן מְרָאוֹת. אֵלִין אֵינוֹן עֵשֶׂרָה מְרָאוֹת דְּמְטַטְרוּן, דְּחֲזָא כְּשֶׁרְגָא בְּגוּ עֵשִׂישִׁיתָא. תַּשַּׁע בְּאֶתְגַּלְיָא, וְחַד סְתִים.

מְרָאָה חָדָא דְּאִיהוּ חֲזוּ קְדָמָאָה מְאָלוּ עֵשֶׂרָה, דָּא אִיהוּ דְּאֶתְמַר בֵּיה, (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ כְּמִרְאָה אֲבָן סְפִירָא דְּמוֹת כֶּסֶף. וְאֶף עַל גַּב דְּאֶתְפְּרֵשׁ לְעִילָא, צְרִיךְ לְחַדְתָּא עָלֶיהָ מְלִין דְּחֵדוּשִׁין.

וְסוּד הַדָּבָר - (ויקרא יד) כְּפָנַע נִרְאָה לִי בְּפִית, הֵינְנו דָּם טָמֵא שֶׁל נִדְּהָ. וּמָה שֵׁם (שם יג) וְהַסְגִירוּ הִכְהִין שְׁבַעַת יָמִים - אֶף כֶּף (שם טו) שְׁבַעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּנִדְתָּהּ. אֲשֵׁרִי אוֹתָם אֵיבְרִים שְׁמִתְקַדְּשִׁים בְּשַׁעַת תְּשֻׁמִּישׁ, שֵׁהֶם עֲצֵי הָעוֹלָה שְׂאוּחֻזִים בְּהֶם אֲשִׁים קְדוּשׁוֹת, שֵׁם יְהוָה שְׂאֻחוֹ בְּאֲשִׁים שְׁלֵהֶם, וְלָכֵן (ישעיה כד) בְּאוּרִים כְּבָדוּ ה'. עַל זֶה נִסְתְּרוֹת ה', הֵינְנו אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בְּבִקְרָא וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנַי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֵבִים.

שְׁלִימוֹת הַכְּתוּב - וְעֵשִׂירִית הָאֵיפָה סֵלַת. אֲשֵׁרִי מִי שְׁמִשְׁפִיעַ מִמְחוּ טַפָּה סֵלַת נִקְיָה בְּלֵי פְסוּלַת. וְהִיא רְמִיזָה בְּאוֹת י' שֶׁל אֲדֻנִי, כְּלִילָה בְּעֵשֶׂר סְפִירוֹת, שְׁהִיא בְּלוּלָה בְּשִׁמּוֹן פְּתִית רְבִיעִית הֵהִין. וְהִיא בְּלוּלָה בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנָה, בְּתַלְמוּד, בְּקַבְלָה.

בְּשִׁרְאָה יְחֻזְקָאֵל אֶת הַשְּׂכִינָה מִתּוֹךְ הַקְּלִפּוֹת, רָאָה עֲמָה עֵשֶׂר סְפִירוֹת בְּלֵי פְרוּדָא כָּלֵל, וְאֵלֶּה הֵם מִחַ, מִכְּפָנַיִם, אֶת כָּלֵם רָאָה מִתּוֹךְ נְהַר כְּבָר שְׁלִמְטָה, הִיא (תהלים סח) רֶכֶב אֱלֹהִים רְבוּתִים. כָּל רְבוּא עֵשֶׂרָה אֲלִפִים, רְבוּתִים עֵשֶׂרִים אֲלֶף. תּוֹצֵיא שְׁנַיִם שְׂאֵינָם, נִשְׂאָרוּ שְׁמוֹנָה עֵשֶׂר, בְּחוּשְׁבֹן שְׁמוֹנָה עֵשֶׂר עוֹלָמוֹת, שְׁכּוּלִילִים עֵשֶׂר סְפִירוֹת שְׁהִתְלַבֵּשׁ ט"ט מְטַטְרוּן. ט"ט מְטַטְפַת, וְנֶאֱמַר בּו (דברים ו) וְהָיוּ לְטַטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ. מִי הָעֵינַיִם? אֵלוּ לְמַעְלָה, שְׁנֶאֱמַר בְּהֵן (יחזקאל א) נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶרְאָה מְרָאוֹת אֱלֹהִים. אֵילוּ מְרָאוֹת? אֵלוּ עֵשֶׂרָה מְרָאוֹת שֶׁל מְטַטְרוּן שְׁנֶרְאָה כְּמוֹ נֵר בְּעֵשִׂישִׁית, תַּשַּׁעָה בְּגִלּוּי וְאֶחָד בְּנִסְתָּר.

מְרָאָה אֶחָד, שֶׁהוּא מְרָאָה רֵאשׁוֹן מְאָלוּ הָעֵשֶׂרָה, זֶהוּ שְׁנֶאֱמַר בּו, וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ כְּמִרְאָה אֲבָן סְפִירָא דְּמוֹת כֶּסֶף. וְאֶף עַל גַּב שְׁנֶפְרֵד לְמַעְלָה, צְרִיךְ לְחַדְשׁ עָלָיו חֵדוּשִׁים.

אמר קדוש ברין הוא, למשריין דלעילא, מאן דמצלי, בין יהא גבור, בין יהא חכם, בין יהא עשיר. בזכוון גבור. חכם בתורה. ועשיר במצות. לא ייעול בהיכלא דא צלותיה, עד דתחזון ביה סימנין אלין, דיהב גרמיה ביה תקונין דילי. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, אם הרב דומה למלאך יי צבאות תורה יבקשו מפיהו. למאן דיהא רשים באלין סימנין בלבושיה, תקבלון צלותיה. סימנא דא דיהא רשים בצלותיה, בתכלת, בכנפי מצוה ציצית. דאיהו דמי לרקיע, דאיהו מטטרון. דיוקנא דיליה, תכלת שבציצית.

ובגין דא, שיעור הציצית אוקמוה רבנן, טלית שהקטן מתפסה בה ראשו ורובו. והאי איהו דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונער קטן נוהג בם. והאי איהו נוהג בארבע חינון, דאינון ארבע, ואיהו כליל (מלכים א י) שש מעלות לכסא, דאינון ו'. ובגין דאיהו כליל עשר, מתלבשין ביה עשר ספיראן, י'. וביה הוה אתחזי קדשא ברין הוא בשכינתיה, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, לנביאי. ומסטר א דשכינתא דאיהי עשיראה, תכלת שבציצית, איהו תכלת דכל גוונין.

ומושם זה שיעור הציצית פרושהו רבותינו, טלית שהקטן מתפסה בה ראשו ורבו. וזהו שנאמר בו (ישעיה יא) ונער קטן נהג בם. וזהו נוהג בארבע חיות, שהם ארבע, והוא כולל (מלכים א-י) שש מעלות לכסא, שהם ו'. ומשום שהוא כליל עשר, מתלבשים בו עשר ספירות, י'. ובו נראה הקדוש ברוך הוא בשכינתו, שהיא כלולה מעשר ספירות - לנביאים. ומצד השכינה, שהיא עשירית, תכלת שבציצית, היא תכלת של כל הגונים.

שהיא תכלית של עשר ספירות, ובו (שמות לט) ותכל כל עבדת [משפן] אהל מועד, והיא לשון פלה. זהו שפתוב (במדבר ז) ויהי ביום פלת משה להקים את המשפן. ופרשוה רבנן, פלת פתוב, והיא תכלת הנר, שאוכלת חלבים ועולות.

ועליו אמר יחזקאל, דמות כמראה אבן ספיר דמות כסא. סגלת האבן הזו, שמי שירש אותה לא שולטת בו אש הגיהנם. אין אש שמקלקלת אותה ולא כל מיני מתכות, כל שפן שהמים לא מזיקים אותה. מי שירש אותה, מתקים בו (ישעיה מג) כי תעבר במים אני וגו'. וכל עליונים ותחתונים של צד האחר

אמר קדשא ברין הוא, למשריין דלעילא, מאן דמצלי, בין יהא גבור, בין יהא חכם, בין יהא עשיר. בזכוון גבור. חכם בתורה. ועשיר במצות. לא ייעול בהיכלא דא צלותיה, עד דתחזון ביה סימנין אלין, דיהב גרמיה ביה תקונין דילי. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, אם הרב דומה למלאך יי צבאות תורה יבקשו מפיהו. למאן דיהא רשים באלין סימנין בלבושיה, תקבלון צלותיה. סימנא דא דיהא רשים בצלותיה, בתכלת, בכנפי מצוה ציצית. דאיהו דמי לרקיע, דאיהו מטטרון. דיוקנא דיליה, תכלת שבציצית.

ובגין דא, שיעור הציצית אוקמוה רבנן, טלית שהקטן מתפסה בה ראשו ורובו. והאי איהו דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונער קטן נוהג בם. והאי איהו נוהג בארבע חינון, דאינון ארבע, ואיהו כליל (מלכים א י) שש מעלות לכסא, דאינון ו'. ובגין דאיהו כליל עשר, מתלבשין ביה עשר ספיראן, י'. וביה הוה אתחזי קדשא ברין הוא בשכינתיה, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, לנביאי. ומסטר א דשכינתא דאיהי עשיראה, תכלת שבציצית, איהו תכלת דכל גוונין.

דאיהו תכלית די ספיראן. וביה (שמות לט) ותכל כל עבדת אהל מועד. ואיהי לשון פלה. הדא הוא דכתיב, (במדבר ז) ויהי ביום פלת משה להקים את המשפן. ואוקמוה רבנן, פלת פתיב, ואיהו תכלת דשרגא, דאכיל תרבין ועלוון.

ועליה אמר יחזקאל (יחזקאל א) דמות כמראה אבן ספיר דמות כסא. סגולה דהאי אבן, מאן דירית לה, לא שלטא נורא דגיהנם עליה. לית נורא בעלמא מקלקל לה, ולא כל מיני מתכות. כל שפן מיא, דלא מזיקו לה. מאן דירית לה, אתקיים ביה (ישעיה מג) כי תעבור במים

כמראה אבן ספיר דמות כסא. סגלת האבן הזו, שמי שירש אותה לא שולטת בו אש הגיהנם. אין אש שמקלקלת אותה ולא כל מיני מתכות, כל שפן שהמים לא מזיקים אותה. מי שירש אותה, מתקים בו (ישעיה מג) כי תעבר במים אני וגו'. וכל עליונים ותחתונים של צד האחר